

Drobne ogłoszenia
za słowo zł. 0.10 —
za paragraf zł. 0.20 —
za dłuższe ogłoszenia
według umowy
0.12 — wiersz 10 lin.
jednostkowy zł. 0.10 —
wiersz w rubryce
„Nadesłane” zł. 0.25 —
wiersz 10 lin. —
ogłoszenia przed tekstem
wiersz 10 lin. —
0.30 — Za układ te-
ksty, korektury, kom-
pozycje 50 proc.

GONIEC

KRAKOWSKI

15
graczy.

Prenumerata wy-
nosi w Krakowie
mies. zł. 3.40, z
odnoszeniem do
domu zł. 3.60 —
Zamiejscowa zł.
4.20 — Zagranicą
zł. 7.00

Redakcja i Administracja Kraków, Dunajewskiego 7. — Telefon 2502. P.K.O. Warszawa Nr. 151.100. Kraków Nr. 404.100.

*Prosimy naszych Czytelników by popierali
Firmę ogłaszającą się w Goncu*

Bułgaria i Jugosławia

(kh) Ostatnie krwawe zamachy komunistyczne w Bułgarii, które szarpnęły opinią europejską, wywołały drobny, ale znaczący konflikt pomiędzy dwoma państwami bałkańskimi: Bułgarią i Jugosławią. Chodziło mianowicie o to, że zarówno prasa, jak urzędowe komunikaty bułgarskie, jak wreszcie oficjalne oświadczenia bułgarskiego rządu w sposób dość niewybredny rzuciły w stronę Jugosławii podejrzenie, jakoby rząd jugosławiński miał nie tylko zamiar wkroczyć do Bułgarii w razie rewolucji i skorzystać w ten sposób z zamachów bolszewickich, ale, co więcej, jakoby Jugosławia brała udział, zresztą bliżej nie wykazany i nie ustalony, w zamachach komunistycznych. Ze strony Jugosławii nastąpiły z tego powodu bardzo stanowcze protesty, w których Pasicz i dyplomatyczny zastępca Jugosławii w Bułgarii żądali zadośćuczynienia za rzucane podejrzenia, naruszające prestige państwowe ich państwa. Jugosławia zastrzegła sobie przytem środki represyjne, gdyby jej żądanie nie zostało spełnione. Rząd bułgarski po kilkudniowych konferencjach złożył oświadczenie, w którym stwierdzał, że nie miał zamiaru podejrzewać sąsiedzkiego państwa o to, o co się ono uczuło obrażonym. Likwidacja tego konfliktu nastąpiła przy udziale Włoch, które podobno zapośredniczyły między oboma stronami, dając przy tej sposobności do poznania, że konflikt musi być załagodzony, gdyż w przeciwnym razie Włochy zastosują także środki represyjne wobec — Jugosławii. Pod tym naciskiem załatwiono sprawę polubownie.

Ostatni wypadek nie jest dziełem przypadku. Ma on, jak wszystko w polityce, swoje głębsze przyczyny. Jugosławia i Bułgaria są zaciętymi rywalami na półwyspie bałkańskim. Bułgaria reprezentuje we wrzącym kotle bałkańskim państwo sprzymierzone podczas ostatniej wojny z Niemcami. Mimo zaś nieobecności cara Ferdynanda jest ona i dzisiaj czynnikiem, który zastępuje interesy niemieckie na Bałkanie. Polityka bowiem niemiecka bynajmniej nie zrezygnowała z tych aspiracji, jakie miała dawniej, kiedy to Austria była ślepią wykonawcą planów berlińskich na Bałkanie, a Bułgaria wciągnięta w ich rydwan wiele ułatwiała realizację kolei Berlin—Bagdad. Oczywiście, że dziś te śmiałe i szerokie plany nie znajdują się w aktualnym programie Niemiec, ale nie trzeba sądzić, aby zostały w zupełności pogrzebane. Dyplomacja niemiecka pilnuje wszędzie swoich interesów, pilnuje ich więc także w Sofji. I mimo szczyrych w imię ogólnych interesów Europy sympatyj dla wysiłków Bułgarii, aby zgłodziła u siebie hydrę komunistyczną, nie możemy nigdy tracić z oczu faktu, kogo Bułgaria reprezentuje. Nie wdajemy się tu szczegółowo w jej wewnętrzne stosunki, chcąc jedynie nakreślić ogólną wytyczną w sytuacji bałkańskiej.

Natomiast czynnikiem, który może się tam skutecznie przeciwstawiać wpływowi niemieckim jest Jugosławia. Wielka obszarom budzi dziś zrozumiałą zazdrość i apetyty. Bułgaria nie zalicza się w pierwszym rzędzie do jej sympatyków, pamiętając niedawne losy obu państw podczas wielkiej wojny, kiedy to zapowiadała się zupełnie inna układ sił, niż się to w rezultacie stało. Jugosławia z dzisiejszym rządem starego Pasicza jest jednym z ogniw europejskim łańcuchu antyniemieckim; zaczyna go dzisiaj Francja — kończy Polska. Bułgaria zaś jest ogniwem bloku, który przeciwnie łańcuch antyniemiecki, a ze swym pniem macierzystym jest połączona zapomocą — Węgier. Jakżeż znamieną jest wiadomość o entuzjazmie na Węgrzech na cześć nowoobranego Hindenburga? Odżywają stare sympatje i stare ogniska niemieckiej polityki. To też trzeba dobrze uświadomić sobie drogi, po których mamy kroczyć, aby nie pogrążyć w naszych sympatjach i antypatjach, powstających zbliżeniach i porozumieniach.

Pakt gwarancyjny a wybór Hindenburga.

PARYŻ (AW) Prasa opozycyjna przekonywuje Brianda, że rokowania w sprawie paktu gwarancyjnego z Niemcami, zostaną zerwane przez wybór Hindenburga. Pertinax w „Echo de Paris” żąda od Brianda energicznego postępowania stwierdzając, że bywają okoliczności, w których wszelkie rozmowy są wykluczone. Zdaniem niektórych dzienników rokowania w sprawie paktu gwarancyjnego będą prowadzone nie z jedną osobistością, lecz z odpowiedzialnym rządem. Rokowania powinny być dalej prowadzone, ale bardziej ostro, a w każdym razie bardziej powściągliwie, niż dotąd. Przedstawiciele rządu francuskiego spodziewają się, że Niemcy przedewszystkiem wypowiedzą się w sprawie paktu gwarancyjnego i granic ustalonych traktatem wersalskim i to nie tylko w sprawie granic nad Renem, ale w sprawie granic z Polską i Czechosłowacją. Niemcy będą musiały oświadczyć, czy przystąpią do Ligi Narodów bez zastrzeżeń i czy przyjmują wszelkie zobowiązania stąd wynikające. Niemcy będą musiały spełnić warunki wyszczególnione w art. 11 i 16 postanowień Ligi Narodów zastrzeżone traktatem wersalskim, odnoszące się do spraw odszkodowania, rozbrojenia i okupacji Nadrenji.

Jeszcze jedne wybory w Prusiech.

BERLIN (AW) Koła urzędowe gabinetu pruskiego liczą się poważnie z możliwością rozwiązania sejmu pruskiego o ileby partji koalicji wejmarskiej nie udało się uzyskać większości dla gabinetu Brauna. Termin wyborów oznaczono na razie na dzień 14 czerwca. Decyzja zależy właściwie od centrum, które nie chce na razie wiązać się ostatecznymi uchwałami oczekuje bowiem powrotu Marksa do Berlina, co nastąpi jutro. Pruski minister spraw wewnętrznych podjął już pewne kroki przygotowawcze do nowych wyborów. Niemiecko narodowi przypuszczają, iż wybory dadzą im przewagę.

Polska rzekomo cieszy się z wyboru Hindenburga.

BERLIN (AW) Vorwärts pisze: Nacjonaliści polscy przyjęli z okrzykiem radości wiadomość o wyborze Hindenburga. Wybór Hindenburga usunął od nich straszną znorę. Obawiali się, że przy rozwoju obecnej niemieckiej polityki zagranicznej przyjscia do skutku paktu gwarancyjnego — prędzej czy później zostanie wysunięte prawo rewizji granic wschodnich Niemiec. Nerwowość polityków nacjonalistycznych w Polsce była bardzo widoczną, dlatego koła te chwyciły się nadziei, że pakt gwarancyjny nie dojdzie do skutku i dlatego przerażała je myśl o wyborze Marksa. Obecnie cieszą się z wyboru Hindenburga. Zresztą należy zaznaczyć, że Rada ministrów obradowała wczoraj nad uchwałami Rady ambasadorów, co do kontroli wojskowej, a decyzje w tej sprawie zostaną dopiero powzięte. Niemiecki urząd spraw zagranicznych wiedział o tem wszystkim dokładnie, pomimo, że Stressemann nie miał odwagi wyciągnąć z tego konsekwencji. Za to wszystko co się stało i co się stanie, spada odpowiedzialność przed narodem niemieckim na rząd Luthera, Stressemanna i Schlegela.

Właśnie Czechosłowacja jest punktem, w którym krzyżuje się linja dwu bloków europejskich. I w tem oświetleniu nabiera także należytego znaczenia nasza współpraca z sąsiadem. Widzimy jak bardzo skomplikowane kształtują się nowe stosunki. Za świeże to jeszcze czasy po r. 1918, aby się to wszystko wyraźnie uwypukliło, ale właśnie drobne konflikty, jak ostatni na Bałkanie, dają możność oceny stosunków międzynarodowych.

W ostatnim konflikcie odegrały rolę, jak wspomnieliśmy, także i Włochy. I one również nie zaliczają się do wielbicieli Jugosławii, mając z nią sprawę o adriatyckie porty. Ostatnio załatwiono ją wprawdzie ugodowo, w ten sposób, że Rijeka znajduje się pod wspólnym zarządkiem Włoch i Jugosławii, niemniej jednak ambicje włoskie nie zagasły. Ale konflikt Włoch i Jugosławii jest wybitnie, jeśli tak można się wyrazić — lokalnym. Nie rozluźnia on serdecznego stosunku Włoch do

bloku antyniemieckiego.

Z tego pobieżnego przeglądu jedno wynika jednak niezbicie: Bałkan jest w dalszym ciągu zarzewiem nieporozumień. Scierają się na nim wszelkie wpływy zupełnie identycznie jak przed wojną. Wpływy te idą nawet w tym samym kierunku co przedtem. Niemcy nie zrezygnowały ze swoich dążeń, o czem wyraźnie świadczy choćby Radziec w Jugosławii. Tem silniej polityka, której zależy na utrzymaniu pokoju i stanu opartego na Traktacie Wersalskim, popierać musi interesy państw, jedynie zdolnych do utrzymania porządku na Bałkanie. Do tych zalicza się obecnie jedynie Jugosławia. Jej interesy są interesami bloku antyniemieckiego. I dlatego w każdym konflikcie Jugosławii, wynikłym na tle stosunków bałkańskich z tamtejszymi istinno-bałkańskimi państwami sympatje nasze znajdują się po stronie naszego naturalnego sprzymierzeńca jugosławińskiego.

